

ofte fremført det synspunkt, at disse for os fremmede kulturer er berigende for det danske samfund. Jeg går ud fra, at de samme partier tager afstand fra disse gammeldags mandschauvinistiske holdninger på samme måde, som vi gør det i Dansk Folkeparti.

Når vi taler om ligestilling mellem kønnene, tænker mange vel på, at det er kvinden, der skal opnå samme niveau som manden, idet det forudsættes, at hun ofte forfordes i hjemmet, på arbejdspladsen, i organisationer og i mange andre situationer.

Dansk Folkeparti ønsker ligestilling mellem kønnene ud fra et ønske om, at denne situation opnås ved frivillige gensidige ønsker hos netop begge køn.

Må jeg afslutningsvis citere fra en artikel i månedsbladet *Illustreret Videnskabs* martsudgave i år med følgende overskrift »Smukke mennesker tjener mest«:

»Ifølge et britisk forskerhold kan det bedre betale sig at være høj og smuk end lille og grim. Holdet har sammenlignet forholdet mellem højde, skønhed og løn mellem 11.000 mænd og kvinder. Høje og tiltalende mænd fik i snit 10 pct. mere i løn end de små og utiltalende. Næsten det samme gjaldt blandt kvinder, hvor tiltalende, høje og slanke kvinder i f.eks. sekretæretjob fik 15 pct. mere i løn. Forskellen skyldes fordomme hos arbejdsgiverne.«

Da vi på mange måder ligner briterne, må det antages, at en lignende undersøgelse i Danmark nok ville få det samme resultat.

Der kan siges mange kønne ord om ligestilling, men dette eksempel fra England, som beskriver virkelighedens verden, viser jo, hvor svært det er at opnå reel ligestilling i alle livets forhold.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Jeg vil gerne takke ministeren for redegørelsen, som jo er det første svendestykke, og jeg vil sige til lykke med det og også med de allerede igangsatte initiativer.

På baggrund af den debat, der har været, vil jeg også sige generelt for CD's vedkommende, at man måske er nået meget langt med ligestillingen, men vi har jo kun nået den øverste halvdel af kvinderne. De kvinder, der er underprivilegerede i det danske samfund, har bestemt ikke fået det samme løft som de kvinder, der er bedre stillet både ressourcemæssigt, økonomisk og også med hensyn til, hvilket miljø de kommer fra og er vokset op i.

Jeg tager udgangspunkt i nogle få problemstillinger, og i det første, hvor jeg taler om, hvordan man får karriere og familieliv til at hænge sammen, har jeg taget udgangspunkt i Sonarundersøgelsen, hvor Jyllands-Posten den 14. april havde en offentliggørelse af, hvad det så egentlig er, kvinderne helst selv vil. Det viser sig jo, som jeg har nævnt før i dag, at man gerne vil have sin løn i orden. Man vil gerne have en bedre løn, og man vil også gerne have ligeløn, men samtidig vil man også gerne have mulighed for nedsat arbejdstid.

Nedsat arbejdstid i sig selv indebærer jo en fælde for mange kvinder, og derfor tror jeg, at især de yngre kvinder har problemer med at benytte sig af det. For det kan være karrieren, det går ud over. Man mister jo terræn på sin arbejdsplads og får ringere karrieremuligheder, og der er også spørgsmålet om, at man til sidst får en ringere pension.

Derfor er CD meget tiltalt af tanken om at lave en livslang løn med en større fleksibilitet i, så man får mulighed for at kompensere. Det væsentlige ved den compensation er vel her egentlig også pensionsdelen, hvor vi i dag ved, at kvinder får en ringere pension, og det er i de forhold, hvor man har valgt at tage en arbejdstid, der var nedsat, så længe børnene var små. Det er det, kvinderne reelt ønsker at gøre.

Så er der spørgsmålet om barsel- og børneorlov, som jo underligt nok ikke er prioriteret så højt, og der har vi den barselorlov, der er i dag, og den diskussion, der er om det par uger, som mændene kan tage. Der vil jeg da mene, at det var en god idé at gøre det samme, som man har gjort i nogle af vores broderlande, vi sammenligner os med, nemlig at hvis ikke mændene tager deres orlov, så falder den bort.

Det siger jeg, fordi jeg har en forventning om, at det er i familien, at det største pres kan komme på mændene. Derfor tror jeg, at det var en god løsning at gøre det på den måde.

Det viser sig jo også, at børneorlov som sådan er ved at blive nedprioriteret, og det kunne jo godt være, fordi den samme fælde, som jeg lige har nævnt, også ligger der. Det er jo lang tid at være væk fra arbejdspladsen.

Midt i alt det her ligger så den egentlige fordeling af det arbejde, der er i familien, og der kan man spørge: Hvorfor ændrer kønsrollemønstre sig dog så uendelig langsomt? Hvorfor er det stadig væk sådan, at kvinden, som har fået udearbejde, sandelig i de fleste tilfælde har det samme hjemmearbejde, som hun har haft hidtil.